

KIÁLLÍTÓHELYEK

BÁTAI TÁJHÁZ

A Batai Tájház a településre jellemző építészeti értékeket őriz. Fésűs beépítésű, utcára merőleges gerincű, nyeregtetős, épület úgynevezett "hosszú ház", melynek portáján a paraszti gazdálkodáshoz szükséges minden gazdasági épület megtalálható. P. Sümegi Mihály földműves építtette, leszármazói birtokolták 2001-ig.

Az 53/2011.(VIII. 25.) NEFMI rendelet 6.§ műemlékké nyilvánította. A védetté nyilvánítás célja az 1887-ben épült népi lakóépület és melléképületei (magtár, pajta, istálló, présház, kocsiszín és góré) építészeti értékeinek, valamint a bennük őrzött eredeti berendezések megőrzése. A magtárból kialakított kézműves műhelye teret biztosít a mai hagyományőrzésnek is programok, kézműves foglalkozások szervezésével. Itt kapott helyet a hímes tojás kiállítás is.

HALÁSZHÁZ

Az Alföldön és a Dunántúlon a hajdani halász-pákász falvakban az árterület szélén gyakori építkezési mód volt a sövényfal készítése. A ház vázszerkezetét gerendából ácsolták. A sövényfalat tartó oszlopokat a földbe verték, majd a közöket vesszővel fonták be, végül mindkét oldalon besározták és kimeszelték. Áradáskor a víz kimosta a sarat a sövény közül, helyben maradt a ház, csak újra kellett tapasztani. Az áradással kevésbé veszélyeztetett területen a földépítkezés volt a másik építkezési mód. A sövény és földépítkezést a magyar parasztságnál a 19. század közepétől kezdte kiszorítani a tartósabb és biztonságosabb vályog.

A Halászház utcára merőleges gerincű, hódfarkú cseréppel fedett épület. Vert falú, döngölt föld padlózatú, három helyiségből álló lakóház. A vert fal földből készült. Sekély alapot ástak és a nedves, agyagos földet két deszka közé döngölték. Egymás fölé több napon keresztül rakták a földet, mindig vártak egy kicsit, hogy száradjon. Utólag vágta rá ablakot, amikor már teljesen elkészült a fal.

A Halászházban látható kiállítás a vízből, ártéri gazdálkodásból élő emberek életformáját idézi fel. Itt láthatók a Duna szabályozása előtt fő megélhetési forrást biztosító halászat eszközei valamint a ház építéséhez használt eszközök. Az épület utolsó lakója Kriskó Imréné Takaró Erzsébet volt az 1980-as évek végéig.